

Stížnost má za to, že vypovězení pozbylo své účinnosti tím, že se st-lka stala státní občankou a to ipsa lege i ipso facto podle § 41 zák. čl. L:1879 tím, že byla pravoplatně se svým manželem rozloučena.

Tento náhled st-lky jest mylný. Jak z ustanovení § 41 zák. čl. L:1879 jest patrné, jest k uplatnění nároku takového zapotřebí výroku příslušného úřadu, nenastává však účinek rozloučení manželství na státní občanství manželčino již ipsa lege a ipso facto. Toho také žal. úřad při vyřízení st-lčiny žádosti byl si vědom, když spisy postoupil příslušnému úřadu k šetření o státním občanství st-lčině, a o st-lčině žádosti výslovně rozhodl pouze »předběžně«, totiž než bude rozhodnuto, zda a pokud jsou zde podmínky cit. §em 41 zák. čl. L:1879 předpokládány.

Č. 8903.

Adopce (Slovensko): Ani za platnosti zák. č. 56/28 neoporuje právnímu řádu platnému na Slov., odepře-li min. sprav. schváliti adopční smlouvu mezi dědem a vnukem z důvodu, že je tu již příbuzenský poměr z přímé linii.

(Nález ze dne 24. listopadu 1930 č. 33.243/28.)

Prejudikatura: Boh. A 6822/27.

Věc: Imrich František F. v T. proti ministerstvu spravedlnosti o osvojení nezl. Mikuláše Eleméra D.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l Imrich František F., železniční zřízenec ve výslužbě, narozený dne 11. července 1859, uzavřel s Josefem G. jako poručníkem dne 14. dubna 1928 smlouvu o osvojení nezletilého Mikuláše Eleméra D., narozeného dne 12. srpna 1914, syna Mikuláše D. a Josefiny F., dcery st-lovy. Adopce dítěte byla uznána poručníkem dítěte za vhodnou, ježto otec dítěte je již 10 let nezvěstný a matka zemřela, takže jako sirotek najde u adoptujícího otce druhý domov. Smlouva o osvojení byla poručensky schválena usnesením poručenského úřadu I. stolice v Dolním Kubíně z 18. dubna 1928. Žal. úřad, jemuž byla smlouva předložena ke schválení, odepřel nař. rozhodnutím smlouvu potvrditi z důvodu, že nezletilý jest po své matce vlastním vnukem osvojitelovým a že adopce, jejímž účelem jest založiti mezi stranami poměr podobný příbuzenskému poměru mezi rodiči a dětmi, není podle této své povahy přípustna tam, kde jest již příbuzenský poměr mezi manželskými příbuznými v přímé linii.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí namítá, že jeho odůvodnění odpovídá sice duchu zákonných předpisů na území českém, ale že neodpovídá právu platnému v době uzavření smlouvy na území slov. a zdůrazňuje, že osvojení podle uher. právních zvyků mělo docela jiný ráz, než adopce podle zákonů rakouských. Rak. zákonné předpisy směřovaly k založení rodinného poměru, kdežto v býv. Uhersku bylo podstatou adopce, aby bylo zajištěno dědické právo adoptovaného, poněvadž vnuk má jiné právo dědické nežli syn a nebylo nikdy podle ná-

zoru stížnosti překážky, aby děd adoptoval vnuka a zabezpečil mu tak rovný dědický podíl se strýci a tetami. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Nss vyslovil již v nál. Boh. A 6822/27 právní názor, že neodporuje právnímu řádu platnému na Slov., odepře-li min. sprav. schváliti adopční smlouvu mezi dědem a vnukem z důvodu, že je zde již příbuzenský poměr v přímé linii. Na tomto právním názoru trvá nejvyšší správní soud i v tomto případě. Týž právní stav vychází také z ustanovení odst. 5 § 1 zák. č. 56/28 o osvojení, který v době vydání nař. rozhodnutí již platil.

Č. 8904.

Školství (Slovensko): I. Rozhodovati o žádosti absolventa býv. uher. vys. školy lesnické v Báňské Šťávnici o nostrifikaci diplomu lesního inženýra, nabytého po převratu v Budapešti, přísluší min. škol. — II. Na nostrifikaci takovou není právního nároku.

(Nález ze dne 24. listopadu 1930 č. 33.683/28.)

Prejudikatura: Boh. A 6774/27, 7982/29.

Věc: Arnošt Ž. v M. proti ministerstvu školství a národní osvěty o nostrifikaci inženýrského diplomu lesnického.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním ze 16. října 1923 k min. zeměd., postoupeným žal. úřadu, žádal st-l, absolvent býv. uher. vysoké školy lesnické v Báňské Šťávnici, o nostrifikaci svého diplomu lesního inženýra, nabytého vykonáním státní zkoušky v Budapešti dne 17. listopadu 1922. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad této žádosti vzhledem k diferencím ve studiu. K tomu podotkl, že na novou žádost jest ochoten započítati časově všechno žadatelovo vysokoškolské studium do studia téhož odboru na vysoké škole zemědělské v Brně spolu s vykonanými zkouškami prospěchovými. Po určitém doplnění bylo by žadateli vydáno vysvědčení o I. státní zkoušce a po výkonu dalších doplňovacích zkoušek byl by připuštěn ke II. státní zkoušce z oboru lesnického inženýrství na uvedené vysoké škole tuzemské s prominutím zápisu a předepsaného intervalu mezi I. a II. státní zkouškou.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané nss uvážil:

Stížnost namítá především, že min. škol. nebylo kompetentní k rozhodnutí o žádosti st-lově, nýbrž min. zeměd. K odůvodnění této námitky poukazuje stížnost k tomu, že jde o posouzení otázky, zda kvalifikace st-lova vyhovuje zákonným požadavkům, vytčeným v předpisu bodu b) 1 § 36 zák. čl. XXXI:1897, a dovozuje, že rozhodnutí o této kvalifikaci jest podle bodu b) 2 § 36 tohoto zák., podle nař. býv. uher. min. orby č. 76.866/1899 a doplňku k němu z roku 1904 příkázáno min. orby, resp. státní zkušební komisi jím jmenované. Námitku tuto shledal nss bezdůvodnou.

St-l domáhal se v řízení správním jen nostrifikace svého diplomu lesního inženýra, získaného v roce 1922 v Budapešti, tedy výroku